

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Åsa Larsson

Pontonul negru

Traducere din germană de Laura Karsch

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Raluca Hurduc

Coperta colecției:
Faber Studio (Ioan Olteanu)
Foto copertă: © Jim Smithson/Corbis

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Eugenia Ursu

Corectură:
Lorina Chițan
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LARSSON, ÅSA

Pontonul negru / Åsa Larsson ; trad.: Laura Karsch. – București :
Editura Trei, 2014

ISBN 978-973-707-751-6

I. Karsch, Laura (trad.)

821.113.6 31=135.1

Titlul original: Svart Stig
Autor: Åsa Larsson

Copyright © 2006 Åsa Larsson
Prezenta ediție s-a publicat prin acord cu Bonnier Group Agency,
Stockholm, Sweden

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție

C. P. 27-0490, București
Tel. /Fax: +4 021 300 60 90
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-751-6

Vă mai amintiți?

În Poikkijärvi, Rebecka Martinsson l-a văzut pe prietenul ei zăcând mort pe pietriș. Și atunci, lumea s-a năruit. Rebecka a trebuit să fie ținută de mâini și de picioare, altfel s-ar fi aruncat în râu.

Aceasta este cea de-a treia carte.

**Extras din fișa medicală, 12 septembrie 2003,
pacienta Rebecka Martinsson**

Motivul internării: Pacienta a fost adusă la spitalul din Kiruna cu leziuni faciale cauzate de o căzătură cu lovitură la cap. La internare, pacienta se află într-o stare psihotică acută. Se impune tratamentul chirurgical al leziunilor faciale, prin urmare, pacienta este supusă anesteziei. La trezire, are în continuare simptome psihotice floride. Se decide internarea forțată conform art. 3 din Legea Sănătății. Este transportată la Secția de Psihiatrie a spitalului St. Göran din Stockholm, secția închisă. Diagnostic provizoriu: psihoză. Tratament medicamentos: Risperdal mix 8 mg/zi și Sobril 50 mg/zi.

Timpul vine.

Iată-l, vine cu norii și îl vor vedea toți ochii.

Ceasul vine.

Este timpul calului roșu ca focul. Al celui care vine cu o sabie mare, pentru ca toți oamenii să se înjunghie între ei.

Și uite! Mă țin în brațe! Nu aud! Refuză cu încăpățănare să-și ridice privirile către cerul care se deschide deasupra lor.

Este timpul calului galben-vânat.

Scurmă cu copita lui ascuțită. Dă la o parte pământul din calea lui. Și atunci s-a făcut un mare cutremur, soarele s-a făcut negru ca un sac cu păr, iar luna s-a făcut toată ca sângele.

Iar eu am rămas în urmă. Mulți au fost lăsați în urmă. Înainte de a porni la drum către întuneric, cădem cu toții în genunchi și ne deșertăm de frică intestinale. La drum către iazul care arde cu foc și pucioasă, iar aceasta este moartea cea de-a doua. Au mai rămas câteva minute. Punem mâna pe ce putem. Ne agățăm de cine putem.

Aud vocile celor șapte tunete. În sfârșit, înțeleg cuvintele.

Ele spun. Că vine. Timpul.

Dar aici nimeni nu ascultă!

**Extras din fișa medicală, 27 septembrie 2003,
pacienta Rebecka Martinsson**

Se poate sta de vorbă cu pacienta, răspunde când i te adresezi, poate vorbi despre evenimentele care au declanșat psihoza depresivă. Are simptome de depresie: scădere în greutate, iritabilitate, insomnie, trezire matinală. Risc suicidal. Se continuă terapia electroconvulsivantă. Cipramil tablete, 40 mg/zi.

Pe unul dintre îngrijitori (numai gândul că am îngrijitori...) îl cheamă Johan. Sau Jonas? Johnny? Iese cu mine la plimbare. Nu am voie să ies singură. Nu mergem departe. Și totuși, mă simt epuizată. Poate observă, când ne întoarcem. Se prefacă că nu vede. Vorbește întruna. Foarte bine, fiindcă atunci nu trebuie să vorbesc eu.

Vorbește despre meciul de box dintre Muhammad Ali și George Foreman din 1974, în Zair.

— Atâta bătaie a încasat! Stătea în corzi și-l lăsa pe Foreman să-l lovească. Foreman ăsta era rău de tot. Vorbim de categoria grea, astăzi lumea nu prea mai știe, dar, pe atunci, oamenii și-au făcut griji înaintea meciului. Se temeau că Foreman l-ar putea ucide pe Ali. Dar Ali stătea acolo ca o afurisită de... stâncă! Și a încasat bătaie șapte runde. L-a făcut psihic praf pe Foreman. În a șaptea rundă s-a aplecat și i-a șoptit la ureche: „Is that all you got, George?“ Și asta fusese într-adevăr tot. După aceea, în a opta rundă, Foreman abia s-a mai putut apăra, și apoi a venit ocazia. Ali, pur și simplu: dum! (Brațul lui drept schițează în aer un croșeu.) — Foreman cade ca un copac tăiat. Prrrabum!

Merg alături de el și tac. Observ că din copaci miroase deja a toamnă. El vorbește în continuare. Rumble in the Jungle. I am the greatest. Thrilla in Manila.

Sau vorbește despre al Doilea Război Mondial (mă întreb dacă are voie, nu sunt oare prea sensibilă, prea fragilă, ca să zic așa, ce-ar spune medicul-șef?).

— Japonezii ăștia sunt niște războinici adevărați. Știi, când li se termina combustibilul din avioane deasupra Pacificului. Dacă era vreun portavion american prin apropiere, se lăsa să cadă pe el. Uite așa. Peng. Ori făceau o aterizare elegantă pe burtă, pe mare, numai așa, ca să le arate ălor ce piloți incredibil de capabili sunt ei. După aceea, dacă supraviețuiau, se aruncau în apă și se omorau cu săbiile. Să nu cumva să încapă vii pe mâinile dușmanului. Și la Guadalcanal a fost la fel. Săreau ca lemingii în prăpastie când își dădeau seama că au fost învinși. Americanii stăteau acolo cu megafoanele lor și le strigau să se predea.

Când ne întoarcem în salon, mi se face brusc teamă că m-ar putea întreba dacă îmi place să merg la plimbare.

Că m-ar putea întreba dacă mi-a plăcut plimbarea noastră. Dacă vreau să mă plimb și mâine.

Nu pot să răspund „da” sau „îmi place”. Fiindcă atunci m-aș simți ca atunci când eram mică. Când îmi cumpărau femeile din sat câte o înghețată sau un suc. Și ele mă întrebau de fiecare dată: „Îți place?” Deși vedeau foarte bine. Eu stăteam și îmi mâncam înghețata, mută. Trebuia să le ofer ceva. O răsplată. Să le spună fetița „da” — sau cel mai bine „mulțumesc” — sărmana copilică cu mama nebună. Acum nu am nimic de oferit. Nicio fărâmă. Dacă mă întrebă, trebuie să spun „nu”. Deși a fost minunat să ies la aer. În spital miroase a transpirație și medicamente, a țigări, a mizerie, a spital, a dezinfectant pentru podele din plastic.

Dar nu mă întrebă. Și mă conduce și a doua zi la o plimbare.

**Extras din fișa medicală, 11 octombrie 2003,
pacienta Rebecka Martinsson**

Pacienta reacționează bine la tratament. Riscul suicidal nu pare să mai fie prezent. În ultimele două săptămâni, tratament conform Legii Sănătății. E abătută, dar nu grav deprimată. Peste o săptămână va fi dusă la Kurravaara, un sat lângă Kiruna, unde a crescut. Se va continua în Kiruna psihoterapia ambulatorie. Se continuă tratamentul medicamentos, Cipramil 40 mg/zi.

Medicul-șef mă întreabă cum mă simt. Răspund: Bine.

Tace și mă privește. Un zâmbet se ivește pe chipul lui. Înțelegător. Știe să tacă la nesfârșit. La asta e specialist.

Tăcerea nu îl irită. În cele din urmă răspund: destul de bine. E răspunsul corect. Dă din cap.

Nu mai pot rămâne aici. Am ocupat destul timp locul altcuiva. Al femeilor care au urgent nevoie de locul acesta. Al femeilor care-și dau foc la păr. Care înghit aici, în toaletă, cioburi și trebuie duse imediat la urgență. Eu pot să vorbesc, să răspund, să mă dau dimineața jos din pat și să mă spăl pe dinți.

Îl urăsc pentru că nu mă obligă să rămân aici pe vecie. Pentru că nu e Dumnezeu.

Apoi mă aflu în trenul către nord. Frânturi de peisaj trec în goană pe lângă mine. Întâi copaci înalți, cu frunze roșii și galbene. Soare tomnatic și o mulțime de case. În toate casele astea sunt oameni care-și trăiesc viețile. Care continuă să trăiască, într-un fel sau altul.

După Bastuträsk e zăpadă. Și apoi, în sfârșit: pădure, pădure, pădure. Sunt în drum spre casă. Mestecenii sunt tot mai scunzi, se conturează jalnici și negri pe fundalul alb.

Îmi lipsesc fruntea și nasul de geam.

Mă simt bine, îmi spun. Așa te simți atunci când te simți bine.

Sâmbătă, 15 martie 2005

Sfârșitul iernii. Se înserase pe lacul Torneträsk. Stratul de gheață avea o grosime de peste un metru. Pe toată întinderea lacului lung de șaptezeci de kilometri erau arce, căsuțe de patru metri pătrați, pe tălpile. Spre sfârșitul iernii, locuitorii Kirunei veneau cu duiumul la Torneträsk. Veneau cu snowmobilele și trăgeau după ei arcele.

Arca avea în podea o deschizătură. Spărgeau o copcă în stratul gros de gheață. Un tub de plastic făcea legătura dintre copcă și deschizătura din podea. Astfel, vântul tăios nu putea pătrunde de jos în arcă. Iar acolo, înăuntru, stătea careva și pescuia la copcă.

Leif Pudas era în izmene și pescuia. Era ora opt și jumătate seara. Băuse câteva beri, doar era sâmbătă, soba cu propan șuiera și fluiera. Se făcuse chiar cald, peste douăzeci și cinci de grade. Prinsese și câțiva pești, cincisprezece păstrăvi de munte, mici, ce-i drept, dar oricum. Mai pusese deoparte și niște puiet de țipar pentru pisica surorii lui.

Îi păru bine când simți nevoia să urineze, îi era prea cald, ce bine ar fi fost să se răcorească puțin afară. Se

încălță cu bocancii pentru snowmobil și ieși, numai în izmene, afară, în frig și întuneric.

Când deschise ușa, simți cum i-o smulge vântul din mână.

Peste zi fusese soare, vântul nu bătuse. Dar la munte, vremea e schimbătoare. Acum, vântul trăgea și smulgea de ușă ca un câine turbat. Întâi nu fusese aproape de loc vânt, stătuse, ca să spunem așa, la pândă, mărâind și adunându-și puterile, după care se dezlănțuise ca un diavol. Era chiar de mirare că încă mai țineau balamalele. Leif Pudas se prinse cu amândouă mâinile de ușă, ca s-o poată închide. N-ar fi fost rău să se îmbrace mai bine. Dar, ce dracu', doar nu dura mult să urineze.

Rafalele de vânt aruncau zăpadă. Nu o pulbere fină și moale, ci niște diamante dure și tăioase. Zăpada mătura solul ca o pisică albă cu nouă cozi și îi biciuia lui Leif Pudas pielea, încet și cu răutate.

Leif Pudas fugi în spatele arcei, pentru a se proteja de vânt, și se opri să urineze. Aici era mai ferit, dar tot al naibii de frig. N-ar fi trebuit să iasă din casă numai în izmene. Testiculele i se strânseseră într-o bilă tare ca piatra. Dar măcar urina începu să se scurgă. Mai că se aștepta să-i înghețe jetul în aer. Să se transforme într-un arc galben de gheață.

Când sfârși, auzi prin geam un fel de urlet și se trezi cu arca în spatele lui. Cât pe-aci să-l doboare și, o clipă mai târziu, o luă din loc.

Îi trebuiră două secunde pentru a se dumiri. Vântul smulse arca din loc. În întuneric văzu geamul, dreptunghiul de lumină caldă, îl văzu cum o ia din loc fără el.

Leif Pudas merse câțiva pași grăbiți în întuneric, dar când se rupseră frânghiile, arca își mări viteza. N-avea nicio șansă s-o ajungă din urmă, aluneca iute pe tălpile.

Întâi se gândi numai la arcă. O construisese cu mâinile lui din plăci de PFL, o izolase și îmbrăcase în aluminiu. Mâine, când avea s-o găsească, avea să fie numai așchii. Putea doar să speră că n-o să provoace stricăciuni.

Apoi îl izbi o pală de vânt. Aproape îl dă rămă. Abia atunci pricepu că era în pericol. Și mai băuse și atâta bere, încât sângele îi curgea, ca să spunem așa, chiar pe sub piele. Dacă nu se duce imediat undeva la căldură, o să degere cât ai zice pește.

Își roti privirea împrejur. Până la cabana din Abisko era cel puțin un kilometru, imposibil să reușească, fiecare minut conta. Unde era cea mai apropiată arcă? Din cauza viscolului nu putea vedea luminile celorlalte arce.

Gândește-te, își spuse. Nu faci niciun pas, până nu îți-ai stors creierii. În ce direcție te uiți acum?

Își stoarse creierii vreme de trei secunde, observă că îi amorțesc mâinile, și le vârî la subsuori. Făcu patru pași înainte și se lovi de snowmobilul lui. Cheia era în arca fugară, dar sub scaun avea o trusă de unelte. O scoase afară.

Apoi se rugă cuiva de acolo de sus să-l trimită pe drumul cel bun și porni în direcția celei mai apropiate arce. Nu erau decât douăzeci de metri, dar la fiecare pas simțea că-l podidesc lacrimile. De teamă că nu avea s-o găsească. Și asta ar fi însemnat moartea.

Se uită după arca din fibră de sticlă a lui Persson. Zăpada tăioasă îi intra în ochi, strânse pleoapele și peste ele se așeză un strat de mazăgă, pe care trebui să-l ștergă cu mâna. Pur și simplu, nu vedea nimic, numai beznă și zăpadă.

Se gândi la sora lui. Și se gândi la fosta lui parteneră de viață, la faptul că, totuși, le mersese bine împreună.

Se izbi de arca lui Persson încă înainte de a o vedea. Nu era nimeni acasă, nicio lumină nu ardea. Scoase

ciocanul din trusa de unelte, trebui să se folosească de mâna stângă, dreapta nu mai era bună de nimic, îl dorea îngrozitor, fiindcă ținuse tot timpul în ea mânerul rece de oțel al trusei. Bâjbâi în întuneric după gemulețul din plexiglas și îl sparse.

Frica îi dădea putere, își trecu toate cele o sută de kilograme prin geam. Înjură când își zgârie burta de marginea metalică tăioasă. Dar ce mai conta. Niciodată nu-i suflase moartea atât de aproape în ceafă.

Trebuia să aprindă imediat focul în sobă. Acum era ferit de vânt, dar și înăuntru era un ger cumplit.

Căută în tot felul de cutii până când găsi, în sfârșit, chibriturile. Dar cum să ții ceva atât de mic în mâinile astea care nu mai erau bune de nimic din cauza frigului? Își vârî degetele în gură, să și le încălzească și, în cele din urmă reuși să le stăpânească într-atât încât să aprindă lampa și soba cu propan. Tremura din toate încheieturile, niciodată nu mai trebuise să suporte atâta frig. Înghețase până în măduva oaselor.

— Dar frig mai e, fir-ar să fie, ce frig e, repetă de câteva ori cu voce tare.

Vorbea tare, ca să nu intre în panică, de parcă ar fi încercat să-și țină companie.

Vântul sufla prin geam ca un zeu înfuriat. Leif Pudas trase o saltea după el, o rezemă de perete și o fixă cu chiu, cu vai, îndesând-o între galeria perdelei și perete.

Găsi o pufoaică roșie, probabil a doamnei Persson. Găsi și o cutie cu lenjerie și îmbrăcă două perechi de izmene, una și-o trase pe picioare, cealaltă și-o înfășură în jurul capului.

Treptat începu să se dezmoștească, își ținua mâinile și picioarele în fața sobei, tot corpul îl pișca și îl ardea,

îl dorea îngrozitor. Nu-și mai simțea deloc un obraz și o ureche, era cumplit.

Pe prici era un teanc de pături. Reci ca gheața, bineînțeles, dar putea totuși să se învelească în ele, tot mai izolau cât de cât.

Am scăpat cu viață, își spuse. Ce mai contează că urechea mea și-a luat rămas-bun de la mine?

Trase cuvertura de pe pat. Avea un imprimeu cu flori mari în toate nuanțele de albastru, o relicvă a anilor șaptezeci.

Iar dedesubt zăcea o femeie. Avea ochii deschiși și înghețați, albi, ca din sticlă mată. Pe bărbie și mâini avea ceva ce semăna cu un terci, sau poate era vomă. Era îmbrăcată într-un trening. Pe bluză era o pată roșie.

Leif Pudas nu țipă. Nu era nici măcar surprins. După toate prin câte trecuse, capacitatea lui de a simți ceva era, ca să spunem așa, epuizată.

— La dracu', spuse doar.

Simțea ceea ce simte cineva care și-a adus în casă un cățeluș și acesta a făcut iar, poate pentru a o suta oară, pipi în cameră. Adică un fel de resemnare în fața surprizelor pe care ți le rezervă viața.

Își reținu primul impuls, de a întinde pur și simplu cuvertura la loc și a uita de existența femeii.

Apoi se așează și chibzui. Ce dracu' să facă? Trebuia, desigur, să meargă până la cabană. Nu că ar fi avut el chef să pornească la drum prin noapte. Dar nu prea avea de ales. Și nici n-avea de gând să aștepte până când se dezgheța femeia.

Dar un pic tot trebuia să mai rămână. Măcar să nu mai dârdăie în halul ăsta.

Între ei se înfiripă un fel de legătură. Ea îi ținu companie timp de o oră, cât el stătu acolo, cu tot corpul dureros, așteptând să îl pătrundă căldura. El își ținea mâinile în fața sobei. Și tăcea. Tăcea și ea.

Comisarul Anna-Maria Mella și colegul ei Sven-Erik Stålnacke ajunseră la locul unde fusese găsită victima la ora douăsprezece fără un sfert în noaptea de sâmbătă spre duminică. Polițiștii împrumutaseră de la cabana din Abisko două snowmobile. Unul avea o sanie. Un ghid montan se oferise să-i ajute și îi conduseseră pe cei doi. Prin viscol și beznă.

Leif Pudas, care găsisese cadavrul, era la cabană și fusese deja interogat o dată de către patrula de poliție, care sosise prima.

Când ajunsese Leif Pudas la cabană, recepția era închisă. Durase ceva vreme până când oamenii din crâșmă îi dăduseră crezare. Era sâmbătă seara și acolo erau obișnuiți cu un stil vestimentar mai lejer, având în vedere că mulți își dezbrăcau costumele de snowmobil și își beau berile în izmene. Însă Leif Pudas își făcuse intrarea clătinându-se, îmbrăcat într-o pufoaică de damă care-i ajungea cam până pe la buric și cu o pereche de izmene înfășurată ca un turban pe cap.

Abia când izbucnise în plâns, pricepuseră că se întâmplase ceva urât. Îl ascultaseră și după aceea se purtaseră cu el cu mânuși, până când venise poliția.

Spusese că a găsit o femeie moartă. Subliniase de câteva ori că nu era arca lui. Cu toate acestea, ei sigur

credeau că își omorâse nevasta. Toți se fereau să-l privească în ochi. Stătea acolo, singur, și plângea, fără să deranjeze pe nimeni, când sosiră polițiștii.

Să izoleze zona din jurul arcei se dovedise imposibil, fiindcă vântul smulgea imediat banda. Prin urmare, înfășuraseră benzile în dungi galbene și negre de jur împrejurul arcei, ambalând-o ca pe un pachet. Acum benzile foșneau furioase în vânt. Tehnicienii sosiseră deja și lucrau în spațiul acela strâmt, la lumina reflectoarelor și a lămpii cu propan din arcă.

Mai mult de două persoane nu încăpeau înăuntru. În vreme ce tehnicienii cercetau podeaua, Anna-Maria Mella și Sven-Erik Stålnacke stăteau afară și încercau să se miște.

Din cauza viscolului și a căciulilor groase abia dacă se înțelegeau. Până și Sven-Erik purta o căciulă cu urechi, deși de obicei umbla în plină iarnă în capul gol. Urlau unul către celălalt și se mișcau în costumele lor groase de snowmobil ca niște omuleți Michelin.

— Ia uite, strigă Anna-Maria. Ce tare e!

Desfăcuse brațele larg și stătea ca o pânză de barcă înfoiată de vânt. Era o femeie scundă și nu cântărea mult. În afară de asta, zăpada se topise peste zi, iar seara înghețase la loc, formând o pojghiță alunecoasă, astfel încât vântul o luă pe Anna-Maria și o împinse ușor de pe loc.

Sven-Erik râse, prefăcându-se că ar vrea să alerge după ea, înainte ca Anna-Maria să ajungă în celălalt capăt al lacului.

Tehnicienii ieșiră în clipa aceea din arcă.

— În orice caz, ăsta nu e locul crimei, strigă unul dintre ei către Anna-Maria Mella. Se pare că a fost înjunghiată, dar, cum spuneam, nu aici. Puteți să luați cadavrul. Ne

continuăm treaba mâine, când om putea să și vedem ceva.

— Și când n-o să ne mai înghețe fundurile, strigă celălalt tehnician, care era mult prea subțire îmbrăcat.

Tehnicienii criminaliști se instalară în sania snowmobilului și se lăsară conduși la cabană.

Anna-Maria și Sven-Erik Stålnacke intrară în arcă.

Era un spațiu strâmt și friguros.

— Măcar aici suntem feriți de afurisitul ăsta de vânt, spuse Sven-Erik și închise ușa. Așa, și acum putem sta de vorbă ca oamenii.

Măsuța rabatabilă, prinsă de perete, era acoperită cu o folie care imita lemnul. Patru scaune din plastic alb erau așezate unul peste altul. În arcă mai erau un reșou și un lighean pentru spălat vase. O perdea în carouri roșii și albe și niște flori din pânză într-o vază de ceramică zăceau pe jos, sub geamul din plexiglas. O saltea fixată în fața geamului stăvilea în oarecare măsură vântul care voia să pătrundă pe acolo.

Sven-Erik deschise un dulăpior. Înăuntru era un cazan de făcut țuică. Închise dulăpiorul.

— Da, da, asta ziceam că n-am văzut, spuse.

Anna-Maria se uita la femeia întinsă pe prici.

— Unu șaptezeci și cinci? întrebă.

Sven-Erik dădu din cap și își rupse câțiva țurțuri miniaturali din mustață. Anna-Maria scoase reportofonul din geantă. Butonă o vreme, fiindcă bateriile erau atât de reci, încât aparatul nu voia să funcționeze.

— Hai odată, spuse Anna-Maria Mella și ținu reportofonul mai aproape de soba cu propan, care se căznea să încălzească interiorul arcei în pofida geamului spart și a permanentului du-te-vino.

Când reportofonul porni într-un final, Anna-Maria dictă o descriere a femeii.

— Femeie, blondă, frizură paj, în jur de patruzeci de ani... arată bine, ce spui?

Sven-Erik emise un sunet de aprobare.

— Cel puțin după părerea mea. Cam un metru șaptezeci și cinci, slabă, sâni mari. Nu are inele pe degete. Nu are niciun fel de bijuterii. Culoarea ochilor — greu de apreciat în stadiul actual, poate medicul legist... bluză de trening de culoare deschisă, tip canadiană, probabil cu pete de sânge, dar asta vom afla curând, pantaloni de trening asortați, pantofi de sport.

Anna-Maria se aplecă deasupra femeii.

— Și e fardată, ruj, fard de pleoape și rimel, adăugă. Nu e cam ciudat, având în vedere că voia să alerge? Și de ce n-are căciulă pe cap?

— Azi la prânz a fost foarte cald și frumos, ieri la fel, spuse Sven-Erik. Câtă vreme nu e vânt...

— Dar e iarnă! Cât vezi cu ochii, tu ești singurul care nu poartă niciodată căciulă. În orice caz, hainele nu par ieftine, și nici femeia. O persoană fină.

Anna-Maria închise reportofonul.

— Trebuie să începem încă de astăzi să-i întrebăm pe oameni. În Abisko. Și la cabană, și în sat. Să întrebăm și la magazin dacă o cunoștea careva. Și, de fapt, cineva ar fi trebuit să-i anunțe dispariția.

— Eu parcă o știu de undeva, spuse Sven-Erik gânditor.

Anna-Maria dădu din cap.

— Poate e din Kiruna. Să mă gândesc puțin. Poate am văzut-o pe acolo. Dentistă? Vânzătoare în vreun magazin? La bancă?

Sven-Erik scutură din cap.